

Sygn. akt VIII C 493/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Justyna Stelmach

Protokolant: stażysta Justyna Osiewała-Wawrowska

po rozpoznaniu w dniu 16 maja 2023 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa T. M.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

1. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 3.526 zł (trzy tysiące pięćset dwadzieścia sześć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia 18 marca 2022 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.117 zł (dwa tysiące sto siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od tej kwoty od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
3. nakazuje pobrać od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 793,34 zł (siedemset dziewięćdziesiąt trzy złote trzydzieści cztery grosze) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VIII C 493/22

UZASADNIENIE

W dniu 15 lipca 2022 roku powód T. M., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) S.A. w S. powództwo o zasądzenie kwoty 3.526 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 marca 2022 roku do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu pełnomocnik wskazał, że w dniu 25 listopada 2021 roku doszło do zdarzenia, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki M. o nr rej. (...), będący własnością M. C.. Sprawca zdarzenia posiadał ubezpieczenie OC w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pozwany uznał swoją odpowiedzialność za przedmiotowe zdarzenie i wypłacił poszkodowanej bezsporną część odszkodowania ustalonej jako wartość pojazdu nieuszkodzonego w kwocie 19.612,20 zł, rozliczając szkodę jako całkowitą.

W związku ze zdarzeniem poszkodowana wynajęła pojazd zastępczy za kwotę 86,10 zł brutto za dobę, który użytkowała przez okres 63 dni. Jednocześnie poszkodowana przelała na powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego. Najem zakończył się w dniu wydania przez pozwanego decyzji o wypłacie odszkodowania z tytułu szkody całkowitej, tj. w dniu 27 stycznia 2022 roku. Poszkodowana na mocy cesji przelała wierzytelność o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego na powoda. W dalszej kolejności pełnomocnik wskazał,

że z tytułu najmu auta zastępczego powód wystawił fakturę VAT kwotę 5.424,30 zł. Pozwany uznał za zasadny czas najmu pojazdu zastępczego 22 dni oraz zweryfikował stawkę najmu do kwoty 86 zł brutto i decyzją z dnia 15 lutego 2022 roku przyznał powodowi odszkodowanie w wysokości 1.892 zł brutto z tytułu najmu pojazdu zastępczego. Powód pismem z dnia 2 lipca 2022 roku wezwał pozwanego do dopłaty odszkodowania, jednakże pozwany w określonym terminie nie uczynił zadość żądaniu powoda. Pełnomocnik powoda podkreślił, że sporny jest jedynie okres najmu pojazdu zastępczego.

(pozew k. 5-8v.)

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwany wyjaśnił, że wzywał poszkodowaną w korespondencji z dnia 20 grudnia 2021 roku oraz z dnia 22 grudnia 2021 roku o uzupełnienie wymaganej do wypłaty odszkodowania dokumentacji, zaś poszkodowana odpowiedziała dopiero 11 stycznia 2022 roku. Pozwany dopiero po otrzymaniu wymaganych dokumentów mógł wydać decyzję w zakresie odszkodowania z tytułu szkody całkowitej i wypłacić wyliczoną należność, wobec czego wypłacając w dniu 27 stycznia 2022 roku należne odszkodowanie, zmieścił się w terminie 2 tygodni od otrzymania stosownego dokumentu.

(odpowiedź na pozew k. 67-69)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie. Pełnomocnicy stron wypowiedzieli się również co do opinii biegłego sądowego.

(pismo procesowe k. 80, k. 93-94, k. 151-152, k. 159, k. 161-162, k. 181-181v. protokół rozprawy k. 104-106, k. 159)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 listopada 2021 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki M. o nr rej. (...), którego właścicielem była M. C.. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela. Po kolizji przedmiotowy pojazd nie nadawał się do dalszej jazdy i został odholowany na parking wypożyczalni powoda.

(notatka k. 16, oświadczenie k. 17, zeznania świadka M. C. 00:08:42-00:19:10 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 16 maja 2023 roku k. 215-216, okoliczności bezsporne)

W dniu 25 listopada 2021 roku M. C. zawarła z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego, na mocy której wynajęła samochód marki R. (...). Stawkę za dobę wynajmu pojazdu zastępczego ustalono na kwotę 86 zł brutto. W związku z umową poszkodowana upoważniła powoda do zaciągania wszelkich informacji dotyczących przedmiotowej szkody.

Tego samego dnia powód zawarł z M. C. umowę cesji wierzytelności na mocy której cedent przelał na rzecz powoda wierzytelność pieniężną z tytułu odszkodowania za wynajęcie pojazdu zastępczego marki R. (...) oraz wierzytelność z tytułu parkowania uszkodzonego pojazdu marki M..

(umowa najmu k. 20, umowa cesji k. 21, k. 22)

W tym czasie M. C. nie dysponowała innym samochodem, który mogłaby użytkować. Poszkodowana używała pojazdu zastępczego do celów prywatnych. Powód w imieniu poszkodowanej zgłosił szkodę pozwanemu towarzystwu ubezpieczeń. Pozwany przyjął zgłoszenie i wdrożył postępowanie likwidacyjne.

(wydruk wiadomości e-mail k. 182, okoliczności bezsporne)

Pozwany sporządził kosztorys, zgodnie z którym koszt naprawy przedmiotowego pojazdu wyniósł 16.707,32 zł.

(kosztorys k. 23-31)

Powódka w dniu 7 grudnia 2021 roku zleciła naprawę uszkodzonego pojazdu w serwisie (...) Sp. z o.o. Sp. K. w S., który sporządził kalkulację ustalając koszty naprawy na kwotę 37.481,61 zł.

(umowa zlecenia k. 32-32v., kalkulacja naprawy k. 33-36v.)

Zgodnie z wyceną pozwanego z dnia 16 grudnia 2021 roku wartość rynkowa brutto przedmiotowego pojazdu, określona na dzień 25 listopada 2021 roku wynosiła 19.120 zł brutto.

(wycena k. 37-39)

W dniu 20 grudnia 2021 roku za pośrednictwem poczty elektronicznej pozwany poinformował poszkodowaną, że koszt naprawy nie przekracza wartości pojazdu wobec czego kwalifikuje przedmiotową szkodę jako częściową, a także o tym, iż koszt naprawy serwisu został określony na kwotę 37.481,61 zł i przekracza wartość pojazdu ustaloną na kwotę 19.120 zł brutto, wobec czego w przypadku otrzymania faktury za naprawę zgodnie z kosztorysem serwisu lub na wniosek poszkodowanego rozliczy szkodę jako całkowitą.

W dniu 22 grudnia 2021 roku strona pozwana za pośrednictwem poczty elektronicznej wezwała poszkodowaną do podjęcia decyzji odnośnie sposobu rozliczenia szkody oraz uzupełnienia brakującej dokumentacji.

Poszkodowana w dniu 28 grudnia 2021 roku za pośrednictwem e-mail zwróciła się do pozwanego o udzielenie informacji jaki dokument musi wypełnić w celu uznania szkody za całkowitą. Pozwany w dniu 2 stycznia 2022 roku w wiadomości elektronicznej skierowanej do poszkodowanej poinformował, że jeżeli poszkodowana potrzebowałaby pomocy w zagospodarowaniu pojazdu powinna uzupełnić w tym celu oświadczenie.

Poszkodowana w dniu 11 stycznia 2022 roku podała pozwanemu nr konta bankowego.

Poszkodowana kilkakrotnie próbowała się kontaktować z ubezpieczycielem telefonicznie, jednakże osoba zajmująca się szkodą była na urlopie. Dopiero po wysłaniu wiadomości e-mail pozwany odpowiedział i poszkodowana dosłała resztę niezbędnej dokumentacji.

(wydruk wiadomości e-mail k. 40-47v., k. 74, zeznania świadka M. C. 00:08:42-00:19:10 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 16 maja 2023 roku k. 215-216)

Decyzją z dnia 27 stycznia 2022 roku pozwany przyznał poszkodowanej kwotę 19.612 zł tytułem odszkodowania. W uzasadnieniu pozwany wskazał, że przy wypłacie odszkodowania uwzględniono koszt parkowania pojazdu w kwocie 492 zł brutto. Pozwany podniósł, że z przedłożonej faktury zweryfikował koszt pakowania z 701 zł brutto do kwoty 400 zł netto odpowiadającej miesięcznemu abonamentowi.

(decyzja k. 48-48v., potwierdzenie przelewu k. 49)

W dniu 27 stycznia 2022 roku na konto poszkodowanej wpłynęły środki tytułem odszkodowania. Poszkodowana zakończyła najem i zdała pojazd zastępczy tego samego dnia.

(zeznania świadka M. C. 00:08:42-00:19:10 w elektronicznym protokole rozprawy z dnia 16 maja 2023 roku k. 215-216, protokół zdawczo-odbiorczy k. 23)

W dniu 1 lutego 2022 roku powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.781,49 zł brutto, tytułem wynajmu samochodu zastępczego za okres 63 dni przy zastosowaniu dobowej stawki najmu w wysokości 70 zł netto oraz tytułem wynajmu miejsca parkingowego od dnia 25 listopada 2021 roku do dnia 7 grudnia 2021 roku (12 dni) przy zastosowaniu dobowej stawki w wysokości 24,20 zł netto, z terminem płatności do dnia 15 lutego 2022 roku.

(faktura k. 19)

Decyzją z dnia 15 lutego 2022 roku pozwany przyznał dopłatę do odszkodowania w wysokości 2.249,19 zł brutto, ustalonego w oparciu o fakturę VAT nr (...), informując, że szkoda została zakwalifikowana jako szkoda częściowa, zaś dążenie poszkodowanej do rozliczenia szkody jako całkowitej nie zmienia jej kwalifikacji. W uzasadnieniu decyzji wskazał, że przy wypłacie odszkodowania uwzględnił koszty wynajmu pojazdu zastępczego w kwocie 1.892 zł brutto oraz koszty parkowania pojazdu w kwocie 357,19 zł brutto. Poinformował, że weryfikował okres najmu do 22 dni, które obejmują: okres od dnia zgłoszenia szkody do zakładu ubezpieczeń/ rozpoczęcia najmu do dnia oględzin pojazdu-7 dni, czas na sprowadzenie części 1 dzień, technologiczny czas naprawy, ustalony w oparciu o technologię naprawy producenta pojazdu- 9 dni, weekendy 4 dni, okres organizacyjny 1 dzień.

(decyzja k. 24-25)

Pismem z dnia 2 lipca 2022 roku powód za pośrednictwem poczty elektronicznej wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 3.532,30 zł tytułem dopłaty do odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w terminie 7 dni.

(pismo k. 51, wydruk wiadomości e-mail k. 55, k. 56)

Koszty naprawy pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) na częściach nowych i oryginalnych, uwzględniając stan techniczny pojazdu przed zdarzeniem szkodzącym, stosując technologię naprawy jaka pozwoli przywrócić mu wszystkie funkcje techniczne i estetyczne oraz udzielić gwarancji na taką naprawę, przy średniej stawce za roboczogodzinę 115 zł netto, jaką obserwowano w województwie (...) w 2021 roku w warsztatach nie posiadających autoryzacji ale wyposażonych odpowiednio w ramy pomiarowo naprawcze oraz kabiny lakiernicze wynosi 36.334,45 zł. Koszt ten przekracza wartość pojazdu.

Szacunkowa wartość rynkowa pojazdu marki M. (...) nr rej. (...) na dzień 25 listopada 2021 roku wynosiła 19.200 zł. Szacunkowa wartość rynkowa przedmiotowego pojazdu w stanie uszkodzonym, uwzględniająca rozmiar uszkodzeń oraz koszty naprawienia pojazdu wynosiła 4.800 zł brutto. Różnica wartości pojazdu przed i po szkodzie to kwota 14.400 zł.

(opinia biegłego sądowego z załącznikami k. 98-142)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka. Depozycje te były logiczne i spójne, korespondowały z pozostałym materiałem dowodowym, ponadto ich wiarygodność nie była podważana przez stronę pozwaną. Wobec powyższego Sąd przyjął, iż odpowiadają one prawdzie i mogą stanowić w pełni podstawę czynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Sąd oparł się ponadto na opinii biegłego sądowego M. S.. Oceniając opinię biegłego sądowego, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania zawartych w jej treści wniosków. Wydając opinię biegły oparł się na zgromadzonym w aktach sprawy materiale dowodowym, w tym na dokumentacji sporządzonej w toku procesu likwidacji szkody. Opinia biegłego sądowego w pełni odnosiła się do zagadnień będących jej przedmiotem, wnioski biegłego nie budzą przy tym wątpliwości w świetle zasad wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a jednocześnie opinia została sporządzona w sposób umożliwiający prześledzenie - z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania - analizy przez biegłego zagadnień będących jej przedmiotem.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne i zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnych księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 25 listopada 2021 roku, w wyniku którego samochód marki M. uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanej do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła długość najmu.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się

wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że pozwany nie kwestionował przyjętej przez powoda stawki za dobę pojazdu zastępczego. Zaznaczyć należy, że pozwany po otrzymaniu zgłoszenia szkody zakwalifikował ją jako szkodę częściową ustalając koszty naprawy pojazdu uszkodzonego na kwotę 16.707,32 zł. Po otrzymaniu kosztorysu naprawy od warsztatu naprawczego pozwany uznał, że jeżeli naprawa zostanie dokonana zgodnie z kosztorysem naprawy, szkoda będzie rozliczona jako całkowita, bowiem koszt naprawy uszkodzonego pojazdu znacznie przekroczy jego wartość w stanie nieuszkodzonym w dniu zdarzenia, który zgodnie z wyliczeniem pozwanego wynosił 19.120 zł. Poszkodowana, na wyraźną prośbę pozwanego, dokonała wyboru sposobu likwidacji szkody jako całkowitej i dopiero w dniu 27 stycznia 2022 roku otrzymała odszkodowanie z tego tytułu i zakończyła najem. Po zgłoszeniu roszczenia o odszkodowanie z tytułu najmu pojazdu zastępczego pozwany po weryfikacji przedstawionej faktury przyznał część kwoty z niej wynikającej, informując w uzasadnieniu, że szkoda w jego ocenie jest szkodą częściową i dążenia poszkodowanej do jej likwidacji jako całkowitej nie zmienia w żaden sposób jej kwalifikacji. Takie postępowanie pozwanego niewątpliwie jawi się jako niekonsekwentne i nie logiczne. Pozwany przyznał odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu poszkodowanej kwalifikując szkodę jako całkowitą, natomiast przy obliczaniu wysokości odszkodowania za najem pojazdu zastępczego tę samą szkodę zakwalifikował jako częściową. Kwestię tego, jak powinna zostać zakwalifikowana, a co za tym idzie rozliczona przedmiotowa szkoda, w niniejszej sprawie ostatecznie wyjaśnia opinia biegłego sądowego M. S.. Zgodnie ze sporządzoną opinią, w której zawarte wnioski Sąd przyjmuje jako swoje, koszt naprawy przedmiotowego pojazdu (36.334,45 zł) znacznie przekracza wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym w dacie zdarzenia (19.200 zł). Powyższe bez wątpienia przesądza, iż przedmiotową szkodę należy kwalifikować jako szkodę całkowitą.

W ocenie Sądu zasadny okazał się łączny okres najmu pojazdu przez poszkodowaną, który wyniósł 63 dni. Przyjmując, że w przedmiotowej sprawie szkoda została zakwalifikowana jako szkoda całkowita, należy zaznaczyć, że zgodnie z zasadami wypracowywanymi w orzecznictwie, gdy naprawa jest niemożliwa bądź nieopłacalna, poszkodowany może domagać się zapłaty odszkodowania odpowiadającego wartości samochodu przed szkodą, pomniejszonego o wartość jego pozostałości, która ma określoną wartość i nadal pozostaje w majątku poszkodowanego (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 15 stycznia 2013 r., I ACa 1112/12, LEX nr 1280451; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00, LEX nr 53730).

Poszkodowana wynajmowała pojazd od dnia szkody (25 listopada 2021 roku) do dnia 27 stycznia 2022 roku, kiedy to pozwany wypłacił poszkodowanej odszkodowanie.

W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, zgodnie z którym odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego w okresie niezbędnym do nabycia innego pojazdu mechanicznego, jeżeli odszkodowanie ustalone zostało w wysokości odpowiadającej różnicy pomiędzy wartością pojazdu mechanicznego sprzed zdarzenia powodującego szkodę, a

wartością pojazdu w stanie uszkodzonym, którego naprawa okazała się niemożliwa lub nieopłacalna (tzw. szkoda całkowita – tak uchyła Sąd Najwyższego z dnia 22 listopada 2013 r., III CZP 76/13). Podkreślić przy tym należy, że dopiero wypłata odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu umożliwiła poszkodowanemu ewentualne nabycie nowego pojazdu mechanicznego. Nie ma on bowiem obowiązku zagospodarowania własnymi oszczędnościami (o ile takowe w ogóle posiada) tak, aby nabyć pojazd.

Wypłata odszkodowania powinna przy tym w pełni likwidować zaistniały uszczerbek w majątku poszkodowanego. W niniejszej sprawie ubezpieczyciel w dniu 27 stycznia 2022 roku dokonał wypłaty kwoty 19.612 złotych z tytułu szkody całkowitej- wysokość tej kwoty nie była kwestionowana przez poszkodowaną, zaś po jej wypłacie tego samego dnia poszkodowana zdała pojazd zastępczy. Z tych względów Sąd uznał za zasadny okres 63 dni najmu pojazdu zastępczego, obejmujący okres od dnia zaistnienia szkody do dnia wypłaty odszkodowania.

Jednocześnie nie sposób zarzucić poszkodowanej, iż nie współpracowała ona z zakładem ubezpieczeń, przez co przedłużył się okres najmu pojazdu zastępczego. Należy wskazać, iż zarówno z korespondencji mailowej, jak i zeznań poszkodowanej wynika, iż poszkodowana niezwłocznie odpowiadała na wiadomości e-mail pozwanego. Jednocześnie szukała ona pomocy w wypełnieniu formularza przesłanego przez pozwanego w celu wypłaty odszkodowania. Co istotne, w materiale dowodowym przedstawionym przez pozwanego brak jest dowodu wykazującego, w której dacie poszkodowana została wezwana do wskazania nr rachunku bankowego, a skoro zaś pozwany powoływał się na fakt braku współpracy poszkodowanej w likwidacji szkody, to na nim – na podstawie art. 6 k.c. spoczywał ten obowiązek. Jednocześnie nie uszło uwadze Sądu, iż okres likwidacji szkody przypadła częściowo na okres świąt Bożego Narodzenia – Nowego Roku. Dodatkowo pracownik pozwanego likwidujący szkodę przebywał w tym okresie na urlopie, zaś poszkodowana nie mogła uzyskać od pozwanego pomocy w wypełnieniu formularza. Stąd też cały okres najmu pojazdu zastępczego w niniejszej sprawie należało uznać za usprawiedliwiony.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego w zakresie, w jakim pozwany zaniżył okres trwania najmu.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.526 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 marca 2022 roku do dnia zapłaty.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie. W niniejszej sprawie termin wymagalności świadczenia wynikał z wystawionej przez powoda faktury, przy czym powód żądał odsetek od daty późniejszej.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2.117 zł obejmującą opłatę sądową od pozwu – 200 zł, koszty zastępstwa procesowego w stawce minimalnej – 900 zł, opłatę skarbową od pełnomocnictwa – 17 zł oraz wykorzystaną zaliczkę na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 1.000 zł.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 793,34 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.